

**ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY**

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Jany Baricovej v právnej veci žalobcu: **M. P.**, zastúpený advokátom JUDr. J. J., proti žalovanému: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky**, o preskúmanie zákonnosti právoplatného rozhodnutia ministra vnútra SR zo dňa 19. októbra 2006, č.p.: KM-115/PK-2006, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 8. apríla 2008 č.k. 1S 467/06-38, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 8. apríla 2008 č.k. 1S 467/06-38 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 19. októbra 2006, č.p.: KM-115/PK-2006, ktorým žalovaný správny orgán zamietol rozklad žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie - personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky zo dňa 1. augusta 2006 pod č. 258, ktorým bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej len „zák. č. 73/1998 Z.z.“) prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru a žiadal, aby súd obidve napadnuté rozhodnutia zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie žalovanému.

V odôvodnení krajský súd uviedol, že i keď v čase prepustenia žalobcu zo služobného pomeru nebolo ešte ukončené trestné stíhanie, dôkazy ktoré nasvedčovali jeho protiprávnemu konaniu, boli dostatočné na to, aby žalovaný postupoval v zmysle ust. § 192 ods. 1 písm. e/ zák. č. 73/1998 Z.z. V tom čase mal preukázané informačno-technickými prostriedkami, že prevzal sumu 10.000,--Sk od svedka S., ktorý uvádzal za akú službu tieto peniaze prevzal, rovnako bolo preukázané, že sa stretáva s osobami vedenými Policajným zborom ako záujmové osoby a takéto konanie postačovalo na to, aby bolo zo

strany žalovaného vyhodnotené ako konanie v rozpore s príslušnými zákonnými ustanoveniami a z nich vyplývajúcimi povinnosťami príslušníka Policajného zboru. Krajský súd pri preskúmaní príslušného spisového materiálu nezistil, že by žalovaný konal v rozpore s ustanoveniami § 233 a § 238 zák. č. 73/1998 Z.z. Vyplýva to i z odôvodnení jednotlivých rozhodnutí žalovaného. V týchto rozhodnutiach rozoberá dôkazy, ktoré boli vykonané v prospech i v neprospech žalobcu a je z nich zrejmé i ako tieto dôkazy vyhodnotil. Prvostupňový súd poukázal i na to, že trestné konanie a konanie o prepustení zo služobného pomeru sú samostatné konania s osobitnou právnou úpravou, pričom konanie o prepustení zo služobného pomeru nemožno viazať a podmieňovať rozhodnutiami orgánov činných v trestnom konaní. S prihliadnutím na všetky uvedené skutočnosti súd dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného bolo v súlade so zákonmi Slovenskej republiky a v súlade s ustanovením § 192 ods. 1 písm. e/ zák. č. 73/1998 Z.z. a preto žalobu v súlade s ustanovením § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol.

O náhrade trov konania rozhodol prvostupňový súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi náhradu trov konania nepriznal, nakoľko bol v konaní neúspešný.

Proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie namietajúc nesprávnosť rozhodnutia prvostupňového súdu z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca namietal, že krajskému súdu podal návrh na prerušenie konania v súlade s § 109 O.s.p. z dôvodu, že sa proti nemu vedie trestné konanie. Žalobca namietal, že dôkaz v súvislosti s prevzatím odmeny na katastrálnom úrade bol nepravdivý a získaný nezákonným spôsobom. Ďalej uviedol, že keď zistil nečestnosť konania svedka, oznámil to svojmu nadriadenému a musel zotrvať na mieste do príchodu polície na základe jeho rozkazu. Jeho obrana o existencii dlhu bola vykonanými dôkazmi potvrdená, resp. nebola spochybnená. Žalobca uviedol, že výpovede svedkov boli rozporuplné, protirečivé a neboli poučení o možnosti odoprieť vypovedať. Žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zmenil, žalobe v celom rozsahu vyhovel, resp. aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že krajský súd sa v dostatočnom rozsahu vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu a rozhodol v súlade so zákonom, keď žalobu žalobcu zamietol. Záonné predpoklady prepustenia musia byť dané v čase rozhodovania o prepustení a nie sú závislé od výsledku prípadného trestného konania, keďže porušenie služobnej prísahy, resp. služobnej povinnosti nemusí nutne dosahovať intenzitu trestného činu, preto nebol dôvod prerušovať konanie vo veci preskúmania napadnutých rozhodnutí. Žalovaný uviedol, že prípadný oslobodzujúci rozsudok (ak by išlo aj o totožný skutok) však ešte neznamená, že príslušník sa nedopustil porušenia služobnej disciplíny. Ani prípadné oslobodenie žalobcu spod obžaloby z trestného činu neznamená, že neporušil zákon. Žalovaný neriešil v napadnutých rozhodnutiach otázku, či žalobca spáchal alebo nespáchal trestný čin, ale zaoberal sa tou skutočnosťou, či tento porušil alebo neporušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom s tým, že jeho ďalšie ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Žalobcovi bola daná možnosť, aby sa v samostatnom personálnom konaní oboznámil s dôkazmi preukazujúcimi mu protiprávne konanie. Zo zadovážených dôkazov je dostatočne preukázané protiprávne konanie spáchané žalobcom. Žalobca svojím postojom k danej veci žiadnym spôsobom v čase rozhodovania o jeho prepustení zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru nepredložil žiaden dôkaz, ktorým by ospravedlnil svoje protiprávne

konanie. Na činnosť Policajného zboru sú kladené vyššie nároky, a to nielen počas priameho výkonu štátnej služby, ale aj mimo nej. Hlavnou úlohou Policajného zboru je chrániť záujmy spoločnosti, a s tým spojené vyššie nároky na činnosť príslušníkov Policajného zboru. Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhol odvolaciemu súdu rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal v medziach podaného odvolania napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a konanie, ktoré mu predchádzalo, na odvolacom pojednávaní (§ 246c ods. 1 veta prvá a § 214 ods. 1 O.s.p.) a zistil, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (piata časť, prvá hlava, § 244 ods. 1 O.s.p.).

Podľa ustanovenia § 192 ods. 1 písm. e/ zák. č. 73/1998 Z.z. policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Z obsahu služobnej prísahy (§ 17 ods. 1 zák. č. 73/1998 Z.z.), vyplýva, že policajt má byť čestný, statočný a disciplinovaný, ktorý svoje sily a schopnosti vynakladá na to, aby chránil práva občanov, ich bezpečnosť a verejný poriadok, a to aj s nasadením vlastného života. Bude sa riadiť ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi.

Podľa § 48 ods. 3 písm. a/, b/, f/, g/ a h/ zák. č. 73/1998 Z.z., policajt je povinný plniť svedomito úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený, vykonávať štátnu službu osobne, riadne a včas, zdržať sa konania, ktoré by mohlo viesť k stretu dôležitého záujmu štátnej služby s osobnými záujmami, najmä nezneužívať informácie, získané v súvislosti s výkonom služby na vlastný prospech alebo v prospech iného, štátnej a mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru, alebo ohroziť dôveru v tento zbor, dodržiavať služobnú disciplínu.

Odvolací súd v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu o potvrdení prvostupňového správneho rozhodnutia o prepustení žalobcu zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zák. č. 73/1998 Z.z. podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti O.s.p. skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie má všetky náležitosti vyžadované zákonom, najmä čo do uvedenia relevantných dôvodov zodpovedajúcich skutkovej podstate § 192 ods. 1 písm. e/ zák. č. 73/1998 Z.z. v znení neskorších predpisov.

Z obsahu predloženého spisového materiálu odvolací súd zistil, že v pripojenom administratívnom spise bol založený personálny rozkaz č. 258 zo dňa 1. augusta 2006, ako i rozhodnutie ministra vnútra zo dňa 19. októbra 2006, sp. zn. KM-115/PK-2006, v ktorých má súd preukázané, že žalobca ppráp. M. P. bol uvedeným personálnym rozkazom prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa ustanovenia § 192 ods. 1 písm. e/

zák. č. 73/1998 Z.z., z toho dôvodu, že dňa 28. júna 2006 asi o 7:50 hod. vo vestibule budovy, v ktorej sídli K. na ulici S., prijal od L. S., vystupujúceho v mene skupiny záujmových osôb polície okolo B.A. finančnú hotovosť 10.000,--Sk, za to, že v minulosti zisťoval a poskytoval a v blízkej budúcnosti bude zisťovať a poskytovať na požiadanie osôb z uvedenej skupiny záujmových osôb polície, údaje z rôznych evidencií Policajného zboru, ako aj o pripravovaných akciách príslušníkov Policajného zboru. Podľa výpovede svedka L. S., menovaný už predtým v presne nezistených dňoch od mesiaca máj 2005 do 10. apríla 2006 v pravidelných mesačných intervaloch, väčšinou k prvému dňu daného mesiaca si prostredníctvom L. S., ako aj ďalších nestotožnených osôb, pracujúcich v uvedenej skupine záujmových osôb polície, preberal finančné hotovosti vo výške 10.000,--Sk, ako tzv. výplatu za to, že tejto skupine podľa požiadaviek jej členov poskytoval uvedené informácie, v súvislosti s pripravovanými akciami príslušníkov Policajného zboru a odovzdával údaje z rôznych evidencií Policajného zboru, ku ktorým mali prístup výlučne príslušníci Policajného zboru a pracovníci Ministerstva vnútra SR, čím si zadovážil neoprávnený majetkový prospech vo výške najmenej 110.000,--Sk. Z ďalších doložených materiálov v pripojenom administratívnom spise súd zistil, že konanie žalobcu mal správny orgán preukázané predovšetkým výpismi z trestného spisu a z dôkazov vykonaných v trestnom konaní, kde okrem výpovede svedka bol i prepis priestorového odposluchu. Na týchto bolo preukázané, že uvedený kritický deň žalobca prevzal 10.000,--Sk od pána S., pričom pri odovzdávaní sa rozprávali o aktivitách záujmových osôb Policajného zboru, o úžere, výpalnom a podobne. Pokiaľ i v rámci preskúmania zákonnosti rozhodnutia súdom žalobca trval na tom, že bol vyslaný na miesto stretnutia so svedkom S. svojim nadriadeným a teda nešlo o dohodu na stretnutí jeho samotného s týmto svedkom, a preto nešlo o účelové stretnutie s touto osobou, ale o náhodné stretnutie, rovnako súd ako aj správny orgán považoval takúto obhajobu žalobcu za účelovú. I súdu sa javilo nedôveryhodné, že by svedok, ktorého hodnovernosť žalobca namietal, ktorý mal byť v minulosti viackrát súdne trestaný a ktorý sa len náhodne nachádzal na K., mal bez akejkoľvek dohody so žalobcom u seba 10.000,--Sk, ktoré by mu odovzdal ako jeho dlh voči žalobcovi. Napokon všetky tieto dôkazy, ktoré boli vykonané vo vzájomných súvislostiach i jednotlivo boli vyhodnotené zo strany správneho orgánu a následne i v trestnom konaní, z ktorého je zrejme, že žalobca bol uznaný vinným zo spáchania skutku, ktorý vykazoval znaky trestného činu. Z pripojeného administratívneho spisu súd zistil, že žalovaný sa podrobne oboznámil s dôkazmi, vykonanými v trestnom konaní a dospel k záveru, že ak by v rámci tohto konania mal žalovaný akékoľvek pochybnosti o hodnovernosti takto získaných dôkazov s prihliadnutím na vyjadrenie žalobcu, bol by doplnil dokazovanie, ak by žalobca navrhol také dôkazy, ktoré by mohli vyvrátiť dôkazný materiál svedčiaci v jeho neprospech.

Uvedené dôvody prvostupňového rozhodnutia si osvojil i žalovaný, ktorý navyše doplnil dokazovanie v zmysle ustanovenia § 243 ods. 3 zák. č. 73/1998 Z.z. oboznámením sa s prepisom priestorového odposluchu, z ktorého bolo podľa jeho názoru jednoznačne preukázané protiprávne konanie žalobcu. Z uvedených dôvodov nepovažoval dôvody uvedené v rozklade žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu za opodstatnené a preto konštatoval, že rozkladom napadnuté rozhodnutie nie je v rozpore s právnymi predpismi, toto bolo vydané na základe objektívne zisteného a preukázaného skutkového stavu veci a v odvolacom konaní nezistil žiadne dôvody, ktoré by odôvodňovali jeho zmenu alebo zrušenie. Z uvedených dôvodov podaný rozklad ako nedôvodný potom svojím rozhodnutím zo dňa 19. októbra 2006, sp. zn. KM-115/PK-2006 zamietol a rozhodnutie potvrdil.

Žalobca žalobu zdôvodnil tým, že podľa jeho názoru označené rozhodnutia správneho orgánu neboli vydané v súlade so zákonom, pretože žalovaný správny orgán nezistil dostatočne skutočný stav veci, nevysporiadal sa s námietkami žalobcu, ktoré uvádzal v rozklade proti personálnemu rozkazu. Správny orgán, okrem listinných dôkazov, vyňatých z vyšetrovacieho spisu, nevykonával žiadne dôkazy na preukázanie skutočností, ktoré mali byť dôvodom jeho prepustenia zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru, porušil tým ustanovenie § 233 ods. 2 zák. č. 73/1998 Z.z., keďže sa nezaoberal okolnosťami svedčiacimi v prospech žalobcu. Rozhodol tak v rozpore s ustanovením § 238 ods. 1 zák. č. 73/1998 Z.z., podľa ktorého za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci, a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Správny orgán ignoroval všetky dôkazy, ktoré svedčili v prospech žalobcu a preto jeho rozhodnutie považoval za nezákonné.

K žalobe sa svojím podaním zo dňa 21. decembra 2007 vyjadril žalovaný, žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť a to z toho dôvodu, že v správnom konaní podľa jeho názoru bolo žalobcovi preukázané protiprávne konanie, ktoré spočívalo v tom, že dňa 28. júna 2006 asi o 7:50 hod. vo vestibule budovy, v ktorej sídli K. na ulici S., prijal od L. S., vystupujúceho v mene skupiny záujmových osôb polície okolo B.A., finančnú hotovosť 10.000,--Sk za to, že v minulosti zisťoval a poskytoval a v blízkej budúcnosti bude zisťovať a poskytovať na požiadanie osôb, z uvedenej skupiny záujmových osôb polície údaje, z rôznych evidencií Policajného zboru, ako aj o pripravovaných akciách príslušníkov Policajného zboru. Správny orgán, t.j. žalovaný mal z výpovede svedka L. S., ktorý bol vypočutý orgánmi Policajného zboru v trestnom konaní preukázané, že žalobca už aj predtým v presne nezistených dňoch od mesiaca máj 2005 do 10. apríla 2006 v pravidelných mesačných intervaloch, väčšinou k prvému dňu daného mesiaca, prostredníctvom tohto svedka, ako aj ďalších nestotožnených osôb, pracujúcich v uvedenej skupine záujmových osôb polície, preberal finančné hotovosti vo výške 10.000,--Sk, ako tzv. výplatu za to, že tejto skupine podľa požiadaviek jej členov, poskytoval neoprávnene informácie v súvislosti s pripravovanými akciami príslušníkov Policajného zboru a odovzdával údaje z rôznych evidencií Policajného zboru, ku ktorým mali prístup výlučne príslušníci Policajného zboru a pracovníci Ministerstva vnútra SR, čím mal takto získať neoprávnený majetkový prospech vo výške najmenej 110.000,--Sk. Žalovaný uviedol, že využil aj dôkazy vykonané v trestnom konaní, nakoľko ich považoval za hodnoverné a vykonané v súlade s právnymi predpismi, avšak tieto vyhodnocoval z hľadiska naplnenia skutkovej podstaty prepustenia žalobcu zo služobného pomeru a nie z hľadiska spáchania trestného činu. Nesúhlasil s tým, že by bol žalobca ukrátený na svojich právach, pretože v rozhodnutí ministra o rozklade proti personálnemu rozkazu č. 258 zo dňa 1. augusta 2006 reagoval nadriadený správny orgán na námietky žalobcu, ktoré v rozklade uvádzal. Pokiaľ navrhoval uskutočniť ďalšie úkony, tieto nepovažoval za dôvodné, bol toho názoru, že by rozhodnutie neboli zmenili, preto ich nevykonával. Dôkazy, ktoré mal k dispozícii považoval za dostatočné na to, aby na ich základe bolo možné hodnotiť konanie žalobcu ako zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy a povinnosti a tieto dôkazy postačovali na to, aby bol zo služobného pomeru prepustený, nakoľko jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Dôkazový materiál v trestnom konaní bol zabezpečený informačno-technickými prostriedkami z miesta činu, kde bolo jednoznačne preukázané, že žalobca prevzal finančnú hotovosť od svedka S., ktorý uviedol za aké služby mala byť táto hotovosť prevzatá a nebol podľa jeho názoru dôvod pochybovať o dôveryhodnosti svedka, keďže i prepis priestorového odposluchu potvrdil pravdivosť výpovede svedka. Obhajobu žalobcu, ktorý následne uvádzal, že peniaze boli dlhom, ktorý mu svedok S. vrátil, považoval žalovaný za účelovú. Na záver žalovaný vo svojom vyjadrení uviedol, že žalobca bol v trestnom konaní rozsudkom

Špeciálneho súdu v Pezinku č.k. PK 2T 14/2007 zo dňa 28. novembra 2007 uznaný vinným zo spáchania tohto skutku a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní 6 rokov nepodmienečne, ako i trest zákazu výkonu funkcie verejného činiteľa na dobu 5 rokov. Rozsudok doposiaľ nie je právoplatný, keďže sa žalobca voči nemu odvolal.

Odvolačí súd mal na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že sa správne orgány ako aj krajský súd dostatočne zaoberali a následne vyporiadali so všetkými relevantnými skutočnosťami uvedenými v administratívnom aj súdnom spise a správne právne posúdili uvedený skutkový stav, a to že konanie služobných orgánov bolo v súlade so zákonom, pri zachovaní predpísaných lehôt a rozhodnutie žalovaného vychádza z objektívne zisteného a preukázaného skutočného stavu veci. Preukazujú to i prepis priestorového odposluchu, zápisnica o výsluchu svedka a aktualizovaný zoznam záujmových osôb polície z prostredia organizovanej kriminality, s ktorými sa oboznámil i súd a na základe toho sa stotožnil s argumentáciou služobných orgánov, že v konaní žalobcu je potrebné vidieť porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom, a preto jeho prípadné ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Z obsahu služobnej prísahy vyplýva, že policajt má byť čestný, statočný a disciplinovaný, svoje sily a schopnosti vynakladá na to, aby chránil práva občanov, ich bezpečnosť a verejný poriadok, a to aj s nasadením vlastného života, bude sa riadiť Ústavou Slovenskej republiky, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi. K základným povinnostiam policajta potom podľa § 48 ods. 3 zák. č. 73/1998 Z.z. patrí povinnosť svedomito si plniť úlohy, ktoré sú mu uložené Ústavou Slovenskej republiky, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený; štátnu službu vykonávať osobne, riadne a včas; zdržať sa konania, ktoré by mohli viesť k stretu dôležitého záujmu štátnej služby s osobnými záujmami; štátnej službe i mimo štátnej služby, zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor; dodržiavať služobnú disciplínu a plniť aj povinnosti vyplývajúce z iných všeobecne záväzných právnych predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na vyššie uvedené závery považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za neopodstatnené, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci žalovaným i krajským súdom. Preto napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. s poukazom na § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. ako vecne správny potvrdil. Pritom sa stotožnil s právnym posúdením veci a dôvodmi krajského súdu, súc viazaný tiež rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.).

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. s poukazom na § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko neúspešný žalobca právo na náhradu trov odvolacieho konania nemá a žalovanému v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli a ani si ich neuplatnil.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 3. júna 2009

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth

JUDr. Jozef H a r g a š, v. r.
predseda senátu